

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobců: a) L. S., b) nezl. M. E.**, zastoupen zákonnou zástupkyní ad a), oba zastoupeni JUDr. Libuší Peterkovou, advokátkou, se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2005, č. j. OAM - 1308/VL - 10 - 05 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2007, č. j. 65 Az 331/2005 - 51,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni, JUDr. Libuší Peterkové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu .

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovatelům nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podali účastníci řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé v ní uplatňují přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázku azylové relevance stěžovateli uváděných důvodů z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu (v této souvislosti namítají, že stěžovatel sub b/ byl pronásledován jako osoba, která není etnickým Ukrajincem, neboť má za otce Dagestánce; namítá, že měl pro svou národnost problémy se spolužáky ve škole i v širším sociálním okolí). Vedle toho namítá, že závěr správního orgánu o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákon je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Co do namítaných důvodů je tedy kasační stížnost přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelé sami žádné důvody, proč by jejich kasační stížnost měla být přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neuvádí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé argumentují kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítají, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše nastíněné otázky výkladu ustanovení § 12 zákon o azylu. K této argumentaci stěžovatelů může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou azylové relevance udávaného pronásledování soukromými osobami se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a neshledává důvody, proč jeho závěry měnit, který konstatoval, že je známým

jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících (dnes § 2 odst. 5 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované.

Vedle kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatelé argumentují i důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz výše). K těmto námitkám Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na své závěry, které již ve věci dokazování před správním orgánem v řízení o udělení azylu mnohokrát zopakoval, že správní orgán v řízení o udělení azylu není povinen sám, aniž účastník řízení něco tvrdí, vyhledávat v jeho případě možné znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů (za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

Pokud jde o problematiku rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud se jí zabýval již ve své předchozí judikatuře, která dává dostatečnou odpověď na námitky stěžovatelů. Za všechny je možné na tomto místě poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 ze dne 22. 1. 2004 (www.nssoud.cz), či rozsudek č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 ze dne 29. 6. 2006 (www.nssoud.cz), co se týče otázky míry přezkumu správního uvážení lze jmenovat např. rozsudek č. j. 6 Azs 13/2006 - 38 ze dne 20. 7. 2006.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2007, č. j. 65 Az 331/2005 - 39, byla stěžovatelům ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Libuše Peterková. Té Nejvyšší správní soud přiznal za jeden úkony právní služby podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, částku 2400 Kč včetně režijního paušálu podle § 13 téže vyhlášky. Tuto odměnu zvýšil podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený zástupce povinen odvést, tedy o částku 456 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částku 2856 Kč. Pro vyplacení částky stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu